

Kulmakivi 1/2011

Suomen teologisen instituutin tiedotuslehti

Henrik Perret

14.2.2011

Keskustelun paikka

Silloin myös Herraa pelkääväiset puhuvat toinen toisensa kanssa, ja Herra tarkkaa ja kuulee. Mal. 3:16

”Vuoden aikana on käyty runsaasti keskustelua, joka on koskenut kirkkoa.” Arkkipiispa Kari Mäkisen piispainkokouksen avauspuheenvuoron toteamukseen on helppo yhtyä. Kirkosta keskustellaan. Joidenkin mielestä kirkko on liian vanhan-aikainen eikä kykene muuttumaan. Toisten mielestä taas kirkko on peilikuva yhteiskunnasta ja seuraa yleistä mielipidettä hyvinkin uskollisesti.

Kirkosta siis keskustellaan.

Keskustelu käy joskus kuumanakin, ja jokainen kirkollista keskustelua seuraava tietää, että kirkossa ollaan monta mieltä lähes joka asiasta. Ei löydy yksimielisyyttä edes keskeisistä uskonkappaleista. Ja tilanne kärjistyy vuosi vuodelta.

Piispainkokouksen ”pastoraalinen ohje vapaamuotoisesta rukouksesta parisuhteensa rekisteröineiden kanssa ja heidän puolestaan” on kyllä merkki jostakin aika lailla uskomattomasta ohjeesta.

Ohjeessa sanotaan mm.: ”Pastoraalisen kohtaamisen piiriin voi kuulua myös rukous parisuhteensa rekisteröineiden kanssa ja heidän puolestaan. Tällaisissa tilanteissa

toimitaan seuraavien periaatteiden mukaisesti: Pappi tai muu kirkon työntekijä rukoilee vapaasti tai käyttää harkintansa mukaan olemassa olevaa, kirkon rukousperinteeseen sisältyvää aineistoa. Rukouksessa kiitetään yhdessä Jumalaa elämän lahjoista ja pyydetään Jumalan huolenpitoa ja johdatusta. Samalla pyydetään voimaa kunnioittaa toista ja etsiä Jumalan tahtoa. Rukouksen yhteydessä voidaan lukea Jumalan sana. Se voidaan toteuttaa yksityisesti tai yhteisöllisesti siten kuin asianomaiset yhdessä sopivat.”

Päätös on loukannut uskovia ihmisiä eri puolella Suomea. Myös ohjeet ovat jo herättäneet paljon keskustelua.

Eräs koskettava todistus syvästä huolesta on rovasti Heikki Savolan päätös liittyä ortodoksiseen kirkkoon.

Kotimaa-lehti kertoo: ”Luterilainen rovasti Heikki Savola, Liperin seurakunnan entinen kirkkoherra, on eronnut kirkosta tammikuun alkupuolella. Hänen pappisvihkimyksestään oli juuri tullut kuluneeksi 60 vuotta hänen kääntyesään ortodoksiksi. Savolan mitta täyttyi syksyisen kirkolliskokouksen ratkaisujen johdosta.”

Kyse ei ole homoseksuaaleja vastaan

suunnatusta reaktiosta.

Savolan mielestä kaikki ihmiset ovat ihmisinä yhtä arvokkaita.

– Ennen vanhaan mahduimme kaikki yhteen ja samaan jumalanpalvelukseen. Ihmisiä ei lajiteltu. Sateenkaaria oli vain taivaalla. Jumalan luomakunnassa elämän jatkuminen perustuu näihin asetelmiin: Mies ja nainen, uros ja naaras, hede ja emi. Isä ja äiti lapsensa kehdon äärellä, linnut laulavat, kukat tuoksuvat. Toivotavasti lähestyvissä piispainkokouksissa liberaalipiispat ymmärtävät viheltää Jumalan sanan vastaisen pelinsä poikki ja palaavat ruotuun.”

Siitä on kysymys.

Myös naapurimaassa tapahtuu. Ruotsin kirkon arkkipiispa Anders Wejryd arvioi kirkkonsa tilanteen vakavaksi, mutta ei toivottomaksi.

– Tilanne on vakava. Jumalanpalveluksissa on entistä vähemmän ihmisiä ilmaisemassa henkilökohtaista uskoa, Wejryd sanoo Kyrkans Tidningin haastattelussa.

Taustalla ovat Ruotsissakin kirkon tekemät päätökset, nyt viimeksi päätös samaa sukupuolta olevien pariin vihkimisestä.

Monet ovat turhautuneet aika lailla jatkuvaan väittelyyn. Syntyy kuva riitelevästä kirkosta. ”Katso, kuinka kristityt rakastavat toisiaan” tuntuu kovin vieraalta.

Samalla on kuitenkin ymmärrettävä, että joskus on pakko reagoida tehtyihin päätöksiin. Kysymys ei ole vain esirukouksesta. Kaikkien puolesta on aina voinut – ja pitänyt – rukoilla, niin heteroiden kuin homojenkin puolesta.

Mutta nyt tehty päätös ja päätöksen myötä annettu ohje ovat askeleita väärään suuntaan.

”Päätöksellä kärrättiin kirkkoon Trojan hevonen. Se, että puhuttiin rukouksesta, oli kirkkopoliittikkaa ja konservatiivien rauhoittelua. Tosiasiassa rukous viestii siunauksen parisuhteelle. ... Samalla kirkko on siis hylännyt ne homoseksuaalisesta taustasta tulevat ihmiset, jotka haluavat noudattaa Raamatun sanaa olemalla toteuttamatta homoseksuaalisuuttaan.” (Ari Puonti Sana-lehdessä).

Kirkkojen kohtalona on aina ollut mukautuminen oman aikansa henkeen. Apostoli kehottaa kristittyjä ihmisiä: ”Älkää mukautuko tämän maailman menoon, vaan muuttukaa, uudistukaa mieleltänne, niin että osaatte arvioida, mikä on Jumalan tahto, mikä on hyvää, hänen mielensä mukaista ja täydellistä.” (Room. 12:2)

Syksyllä kun kirkolliskokous oli äänestänyt parisuhteen puolesta rukoilemisesta, eräs kirkolliskokousedustaja sanoi, että nyt meidän pitää perustaa konsiili, meidän täytyy keskustella tulevaisuudesta, mitä tehdä nyt tässä tilanteessa.

Olen hänen kanssaan samaa mieltä. Nyt on keskustelun paikka.

Profeetta Malakia puhuu keskustelusta, jota nyt tarvitaan. Kirkko on kriisissä, ja kriisi syvenee entisestään, mikäli kirkko toimii vastoin Jumalan sanaa.

”Ne, jotka Herraa pelkäävät, puhuvat toinen toisensa kanssa”.

Etsikäämme nyt yhdessä Jumalan kasvojen edessä johdatusta ja viisautta. Rukoilkaamme kirkkomme puolesta, että Jumala uudistaisi meidät ja armahtaisi meitä, niin että Jumalan sanaa yhä edelleen saarnataan kirkon jumalanpalveluksissa ja seurakuntien ja kaikkien kristillisten järjestöjen tilaisuuksissa.

Onko kirkko helppo kuin viihdeohjelma?

Timo Eskola

Kirkosta esitetään nykyään monenlaisia arvioita, toiset myönteisiä ja toiset kielteisiä. Professori Timo Vihavainen on eräässä kirjassaan kommentoinut kirkon muuttumista seuraavasti: "Kristinusko ei enää ole ihmisten elämää ohjaava voima. Pikemminkin kirkosta on tullut kuluttajaihmissen mielistelijä, joka yrittää olla kiva ja helppo kuin viihdeohjelma".

Kirkon julkisuuskuva näyttää epäilemättä toisinaan tältä. Monet näkyvyyttä saavat kirkon julistajat ja johtajat epäröivät ottaa kantaa. Joskus tuntuu siltä, että on tärkeämpää, miltä pappi näyttää kastejuhlassa puku päällä kuin mitä hän sanoo.

Eräät taas väittävät, että kirkko ei saa ruveta sanelemaan tämän päivän ihmiselle, miten tulisi elää arjessa. Kaikki eivät halua enää hakea oikean ja väärän eroa Raamatusta. Kirkon työntekijöillä on tällaisessa tilanteessa houkutus jättää Raamatusta löytyvä kristillinen näkemys sanomatta. On kivempaa olla mukava kuin hankala.

Lisäksi on epäilemättä niin, että kirkon työntekijöiden liberaalin osan sanoma ei juurikaan poikkea yhteiskunnan sanomasta. Postmodernin ajan arvot ajavat Raamatun näkemysten ohi. Kirkko onkin joutunut ehkä lähihistoriansa ankarimpaan kriisiin juuri postmodernille ajalle tyypillisten aiheiden kohdalla. Julkinen sana kysyy kirkolta vain ja ainoastaan kantaa feminismiin ja homoseksuaalisuuteen.

Kuka määrittelee kirkon?

Mutta kenellä on oikeus määritellä kirkko? Kuka käyttää kirkon ääntä? Mistä syntyy kuva siitä, että kirkko on joko mitään-sanomaton tai sitten postmodernismiin sopeutunut sopulijoukko?

Kirkon ääntä käyttävät kaikki saarnaviran hoitajat. Siksi heidät on tehtäväänsä kutsuttu. Ja siksi he myös pitävät sanaa esillä. Media ehkä haluaisi, että kirkolla tulisi olla pääjohtaja, jonka ääntä kaikki kuuntelisivat. Näin ei ole luterilaisessa perinteessä. Meillä saarnavirka pitää evankeliumin ääntä kuuluvilla, eikä siinä ole eroa paimenten välillä.

Samaan aikaan on nimittäin totta, että kirkon ääni on terävä Raamatun ääni ja lohdullinen evankeliumin ääni – tosin eri tilanteissa eri syistä. Kirkon sosiaalieettistä kannanottoa pidettiin pari vuotta sitten astumisena yhteiskunnan varpaille. Piispa Huovisen katekismusta pidettiin liian konservatiivisena. Tutkija Sammeli Juntusen kirja Horjuuko kirkon kivijalka? oli monille liian vahvaa teologiaa hyökätessään psykologisoituvaa kirkkoa vastaan.

Entäpä sitten tunnustukselleen uskollisten pappien ja herätysliikkeiden julistus? Se kaikuu yhä vapaasti kaikkialla Suomessa. Kirkon ääni on monella kullalla kirkas ja selvä. Lakia ja evankeliumia julistetaan niin, että ihmiset voivat löytää todellisen avun synnin ja syyllisyyden ongelmaan.

Samaa voidaan sanoa kohtikäyvistä hartauskirjoituksista ja opetuskirjoista. Näitä ovat esimerkiksi kirjat Leif Nummelan Punaisesta langasta Antti Laaton Emmauksen tiellä -teokseen. Tämä kirkko ei ole helppo kuin viihdeohjelma. Tällä kirkolla on sanottavaa. Ja tämä sanoma todella auttaa ihmisiä.

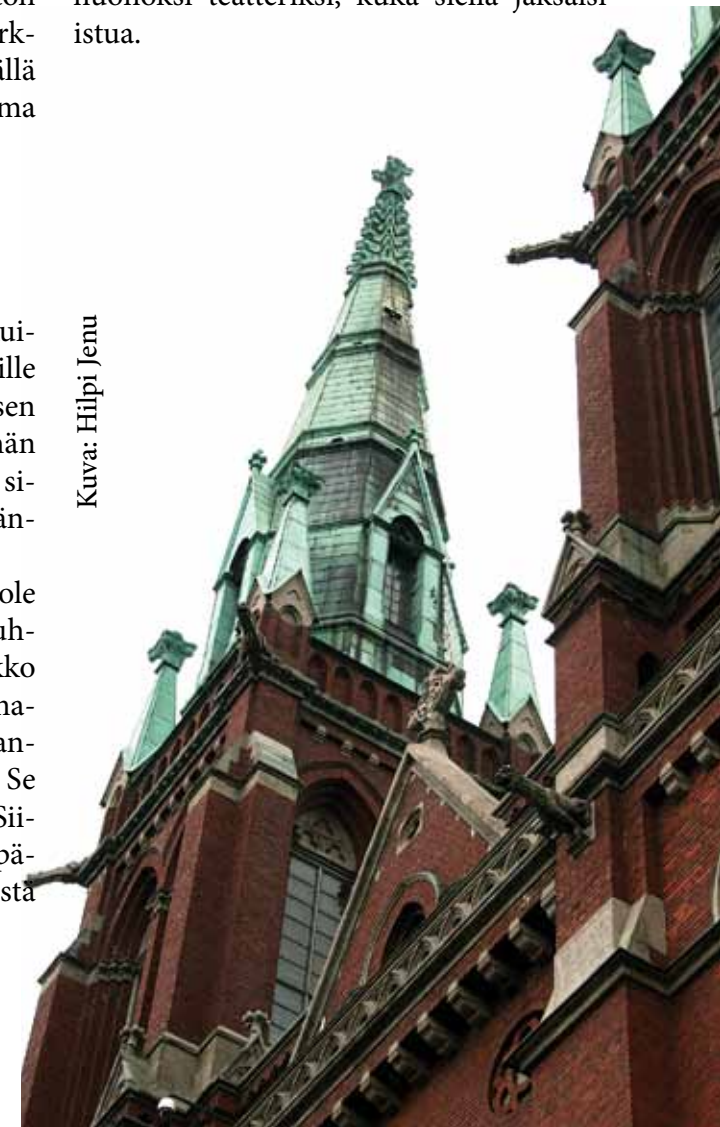
Jakautuneisuuden aika

Yksi varaus tässä tilanteessa tulee kuitenkin jättää. Kirkko on jakautunut. Sille emme voi mitään. Professori Vihavaisen huomio on tietenkin paikoin totta. Ei hän muuten sitä olisi sanonut. Osa kirkon sisällä vaikuttavasta teologiasta on mitään-sanomatonta.

Kristuksen kirkko ei kuitenkaan ole kuluttajaihmissen mielistelijä. Uskonpuhdistuksen perusteosten mukaan kirkko itse asiassa toteutuu siellä, missä Raamatulle uskolliset työntekijät julistavat evankeliumia ja toimittavat sakramentteja. Se nimittäin on oikea Kristuksen kirkko. Siinä kirkossa kenenkään ei tarvitse olla epävarma pelastuksestaan – eikä siitä, mistä pelastuu.

Jakautuneessa kirkossa on koittanut tilanne, jossa ihmiset joutuvat ainakin paikka paikoin etsimään hyvän paimenen ääntä. Julkisuudessa esiintynyt journalistien termi "piispaboikotti" ei kuvaa aivan oikein tätä tilannetta. Kyse ei ole vain joidenkin kirkon johtajien ongelmista. Kyse on sisällöstä eli evankeliumista. Tämä ongelma koskee kaikkien tasojen työntekijöitä. Siksi leipä haetaan sieltä, mistä se löytyy. Jos kirkko puolestaan muuttuu huonoksi teatteriksi, kuka siellä jaksaisi istua.

Kuva: Hilpi Jenu

Klassisen kristinuskon paluu

Kuluneena talvena Suomessa on syntynyt hieman erikoinen keskustelu klassisen kristinuskon sisällöstä ja asemasta. Kirkon liberaali siipi on suuttunut siitä, että luterilaiseen tunnustukseen ja Raamattuun sitoutuvat teologit sanovat edustavansa klassista kristinuskoa. Liberaalien mukaan kukaan ei voi omia kristinuskoa itselleen.

Asia on näköjään ymmärretty väärin. Klassisen kristinuskon suosiminen ei nimittäin ole mitään muuta kuin sellaista kirkon oppiin sitoutumista, jossa luetaan Raamattua, tunnustetaan apostolinen uskontunnustus ja käytetään Lutherin katekismusta. Jos kirkon liberaalit suuttuvat huomattavasti, että he eivät tee juuri mitään näistä, heidän hermostumisensa on oikea. On vain yksi tapa edustaa klassista kristinuskoa – ja liberaalit vieroksuvat sitä.

Klassinen kristinuskoko sekä tunnustaa että tunnustaa Kristuksen. Se tunnustaa hänet Raamatusta ja näkee Jeesuksen olevan luvattu Vapahtaja. Lisäksi se tunnustaa hänen olevan Israelin Messias ja kirkon Herra. Hän yksin on sijaisuhri maailman syntien edestä, ja hänen ansiostaan ihminen siirtyy synnin ja lain valtapiiristä armon ja evankeliumin valtapiiriin. Pelastus on sitä, että Kristuksen ansio luetaan meidän hyväksemme ja me tulemme osallisiksi Kristuksesta. Uskovina me ”olemme hänessä”, muodostamme yhden ruumiin, ja rakennamme uudeksi temppeliksi, joka rakennetaan elävistä kivistä.

Alister McGrath teologisten opintopäivien pääpuhujana

Kuva: VP Kangas

Ateismikin vaatii uskoa

Valmistautuessaan aloittamaan kemian opintoja Oxfordin yliopistossa lokakuussa 1971 Alister McGrath tutustui tieteen historiaan ja filosofiaan. Tiede ei enää näyttänytkaan johtavan automaattisesti ateismiin. Tämä merkitti mullistusta nuorukaisen ajatusmaailmassa. Ensimmäisen opiskeluvuotensa aikana hän sain myös sisällön ateismin jättämään tyhjiöön.

- Aloin tajuta, ettei ateismi ollut niin mutkatonta kuin olin ajatellut. Ymmärsin, että ateismi on uskomusjärjestelmä. Ryhdyin myös lukemaan kristillistä kirjallisuutta, ja keskustelin kristittyjen

Kuuluisa teologi Alister McGrath vieraili STI:n ja Perusta-lehden teologisilla opintopäivillä tammikuun alussa. Hän on kirjoittanut etenkin uusateismista. Seuraavassa katkelmia Matti Korhosen haastattelusta Uusi Tie -lehdessä.

ystävieni kanssa. Tajusin, etten ollut ymmärtänyt, mistä kristinuskossa on todella kyse.

- Ymmärsin, että on olemassa erilaisia käsityksiä Jumalasta. Tarkastelin muitakin kuin kristinuskon näkemyksiä. Esimerkiksi islam osoittautui minulle hyvin vaikeaksi sen ilmoituskäsityksen vuoksi.

- Tulin siihen tulokseen, että jos on olemassa jokin älyllisesti vahva uskonnon muoto, sen täytyy olla kristinuskoko. En olisi ollut tyytyväinen, jos olisin valinnut jonkin muun kuin sen katsomuksen, jonka näin älyllisesti parhaana.

Ateistista tuli nyt kristitty. Nuorta luonnontieteiden opiskelijaa alkoi kiinnostaa yhä enemmän kristillinen teologia. Väitellyään filosofian tohtoriksi molekulaarisen biofysiikan alalta hän siirtyi kokonaisvaltaisesti teologian pariin. Vuodesta 1999 saakka hän on toiminut teologian professorina, ensin Oxfordissa ja tällä hetkellä Lontoon yliopistossa.

Ateistien kysymyksiin on olemassa vastauksia

Viime vuosina Alister McGrath on osallistunut aktiivisesti väittelyihin niin sanottujen uusateistien kanssa. Termi ’uusateisti’ lanseerattiin viisi vuotta sitten tarkoittamaan joukkoa ateistikirjailijoita, jotka hyökkäävät voimakkaasti uskontoja ja Jumala-uskoa vastaan. Uusateistien mukaan

usko Jumalaan on järjetöntä ja uskonnot ovat vaarallisia. McGrath on kirjoissaan keskittynyt erityisesti evoluutiobiologi Richard Dawkinsin poleemisten väitteiden käsittelyyn.

- Uusateistit pitävät esillä vanhoja uskontoon kohdistuvia syytöksiä, mutta he tuovat ne esiin entistä aggressiivisemmin. He sanovat, että olet typerä, jos uskot Jumalaan. Mielestäni kristittyjen ei pitäisi ottaa aggressiivisuudesta mallia.

- Filosofisesti uusateistit ovat erittäin heikkoja. Ammattifilosofit nauravat heille. Uusateistit kertovat tarinaa, johon he valitsevat vain hyvät puolet ateismista ja huonot puolet kristinuskosta. Heidän pitäisi kuitenkin kertoa koko tarina.

Alister McGrathin mukaan ateismi ei ole katoamassa mihinkään, mutta uusateismilla hän ei näe tulevaisuutta.

- Yliopistomaailmassa on paljon ateisteja, mutta he korostavat, etteivät he ole sellaisia ateisteja kuin Richard Dawkins. Uusateismi on kohtaamassa vaikeuksia itse ateistien keskuudessa. Uusateistit ovat olleet näkyvästi esillä mediassa, mutta luulen, että median mielenkiinto koko ilmiötä kohtaan on vähenemässä, koska he eivät sano mitään uutta.

- Ihmisten tulisi olla tietoisia, että uusateismin herättämiin kysymyksiin on olemassa erittäin hyviä vastauksia. Pastorien tulisi puhua niistä. Ihmisten tulisi lukea kirjoja ja olla perillä asioista.

(Uusi Tie)

Onko tieteessä eri totuus kuin kirkossa?

STI:n avajaisten teema 2011

Timo Eskola

Totuus on vaikea asia – ja sitä se on myös kirkossa. Suomen teologinen instituutti on aikanaan perustettu oikeastaan juuri siksi, että yliopiston ”totuus” koettiin virheelliseksi. Miten asia ymmärretään nyt pari vuosikymmentä myöhemmin? Onko tieteessä eri totuus kuin kirkossa?

Teologisen instituutin kevätkauden avajaisissa haluttiin nostaa juuri tämä kysymys esille. Mitä tutkija sanoo totuudesta, ja miten suhtautuvat toisiinsa tutkijan ja papin roolit silloin, kun kohdataan ristiriitoja aiheuttavia näkemyksiä? Keskustelemaan oli kutsuttu professorit Miikka Ruokanen ja Martti Nissinen. Paneelia ohjaili STI:n työntekijä eli allekirjoittanut Timo Eskola.

voidaan puhua yliopistolla tarvitsematta olettaa, että Jumala ei toimi maailmassa.

Yksimielisyyttä löytyi lisäksi siitä, että tutkijan tulisi kirkossa olla kirkon sanoman ja kristinuskon diskurssin asialla. Kun tutkija nousee saarnatuoliin, hän ei ole siellä esittämässä omia mielipiteitään, vaan julistamassa kristillisen seurakunnan evankeliumia. Mutta mitä tehdä, jos tutki-

Ei enää yhtä totuutta

Alustajat olivat yllättävänkin selvästi yhtä mieltä siitä, että tieteessä näkemykset vaihtelevat. Yli-opistossa ei ole yhtä totuutta, vaan erilaiset selitykset kilpailevat toistensa kanssa. Enää ei vaadita positivismiin ajan tietoisuutta, jossa ajateltiin kaikkivoivan ”tieteen” kykenevän vastamaan kaikkiin mahdollisiin todellisuutta koskeviin kysymyksiin pätevästi ja jopa tyhjentävästi. Toinen alustajista viittasi jopa foucault’laiseen diskurssi-ajatteluun, jonka mukaan totuus jäsentyy akateemisessa maailmassa nykyään paljolti sen mukaan, minkä diskurssin ääntä kannatetaan. Ja yllätys yllätys, Jumalastakin

jan näkemys ei enää sovikaan yhteen kirkon tunnustuksen kanssa? Onko kirkossa eri totuus kuin yliopistolla? Edustivatko panelistit kahden totuuden näkemystä?

Mutta kenen totuus vallitsee?

Keskustelujen myös panelistien välillä alkoi vähitellen löytyä myös eroja. Kun professori Ruokanen esitti, että kristitty tutkija määrittelee omat lähtökohtansa kirkon tunnustuksen avulla, ja lisäksi kehotti etenkin raamatuntutkijoita välttämään kristinuskolle vieraiden näkemysten tuomista kirkkoon, professori Nissinen korosti puolestaan tieteen ensisijaisuutta. Diskurssien erilaisuus ei olekaan aina johdettava tekijä, vaan hyvin radikaalitkin raamatuntutkimuksen näkemykset voidaan huoletta esittää vaikka syrjäseurakunnan mummoille. Alustajat eivät kannattaneet

kahden totuuden ajatusta, mutta heidän välisensä käsitys siitä ”yhdestä totuudesta” oli kieltämättä erilainen.

Eroa löytyi tarkemman keskustelun jälkeen myös Jumala-kysymyksestä. Heti, kun keskustelu siirtyi kristinuskon kannalta olennaisiin kysymyksiin ja Raamatun teksteihin, konkreettiset kannat poikkesivat toisistaan. Kun alustajilta kysyttiin, voidaanko tieteessä puhua Jeesuksen jumaluudesta, tulokset olivat vastakkaisia. Ruokasen mielestä siitäkin voidaan puhua, mutta Nissisen mukaan Jeesuksen jumaluudesta ei sovi tieteen kentällä puhua mitään. Jumalan asema ei näytä siten olevan edes tämän hetken yliopistolla kovinkaan yksiselitteinen. Ehkä tieteen Jumala on eri kuin kristillisen kirkon Jumala. Ainakaan hän ei näytä olevan Kolmiyhäinen maan ja taivaan Herra.

Tämä ristiriita tutkijoiden välillä herättää kysymyksen, missä määrin tietoisuus vieläkin vaikuttaa vähitellen uudistuvien tutkimusasetelmien taustalla. Tieteen kentällä ei ole helppo tuoda oikeasti esille kristinuskon näkemyksiä tai vakaumusta.

Kuva: Henrik Perret

Kirkon oma totuus

Yksi aihepiiri jäi kuitenkin paneelissa ajan puutteen takia pohtimatta, ja se on nostettava esiin jatkokeskustelussa. Kirkossa on nimittäin kirkon oman tunnustuksen mukaan ehdottomasti eri totuus kuin tieteessä. Tieteen maailma kuuluu teologisessa mielessä langenneen ”maailman” piiriin. Sellaisena sillä on taipumus vastustaa Jumalan tuntemista ja vääristää käsitykset Jumalan todellisuudesta. Jeesus tuli aikanaan todistamaan, että ”tämä maailma on paha”. Kirkko jatkaa Jeesuksen todistusta

Avajaispaneelin puheenjohtajana toimi Timo Eskola. Alustajina ja keskustelijoina olivat Helsingin yliopiston Vanhan testamentin professori Martti Nissinen ja dogmatiikan professori Miikka Ruokanen. Kuva: Tomas Garaisi

ja osoittaa tarvittaessa myös tieteen tekijöille, että näiden käsitykset ihmisen asemasta, ihmisen kyvyistä, Jumalan laista ja Jumalan armosta ovat väärät.

Kun kirkko on suolana tämän maailman keskellä, sen totuus asettaa langenneen maailman totuuden kyseenalaiseksi. Tiede tai "neutraali" tutkija ei koskaan esimerkiksi päädy siihen tulokseen, että ihminen on syntinen. Ihminen voi olla julma tai ehkä väkivaltainen, tai ahne tai tyhmä, mutta ei syntinen. Kirkon totuus ihmisestä lähtee siitä, että ihmiskunta elää synnin vallassa. Tämä voidaan myös helposti osoittaa sekä ihmisten käyttäytymisestä että heidän asenteistaan ja meidän asenteistamme.

Hengellisessä mielessä kirkossa on näin ollen aina eri totuus kuin tieteessä. Tämä ei luonnollisestikaan koske kaikkia tutkimuskenttiä tai tutkimusaiheita. Mutta se koskee esimerkiksi käsitystä ihmisestä ja käsitystä kolmiyhteisestä Jumalasta. Teologia osoittaa, että tutkimuksen käsitykset todellisuudesta ovat etenkin näillä alueilla pervertoituneita ja valheellisia. Näin teologia asettaa ihmiskunnan eteen jatkuvasti peilin, josta ihmiset voivat peilata Jumalan totuutta.

Kulmakiven numerosta 6/2010 puuttui Opiskelijan suusta -kirjoituksesta kirjoittajan nimi. Kirjoittaja oli teol. yo Peeti Kallonen.

OPISKELIJAN SUUSTA

Aloitettu Hengessä...

Raskaat ovat ne askeleet, kun lapsi kävelee vanhempiansa luokse tekemään tiliä rötöksistään. Minä aloitin opinnot teologisessa kauan sitten. Kaikki oli selvää, ja aikomukseni oli valmistua kirkon työhön reippaasti ja näyttää, että kyllä meissä uskovissa on ytyä – jee jee, Jeesus on jees! Vaan kuinkas sitten kävikään? Reilun vuoden opiskelujen jälkeen huomasi istuvani pääsykokeissa toiseen oppilaitokseen. Ajatus oli selvä: Jotain muuta – vaihda alaa, vielä kun johonkin uskot!

Nyt jälkeinpäin, yhtä tutkintoa rikkaamana (ja monta vuotta vanhempana) teologian opiskelijana olen alkanut ymmärtää mikä meni vikaan – vai menikö? Se mitä en rippikoulun käyneenä nuorena teologina ymmärtänyt, oli Raamatun arvovalta, sakramenttien elintärkeys, rukouksen välttämättömyys, puhtaan opin terveellisyys, sekä lain ja evankeliumin erottaminen. En väitä näitä nytkään täysin ymmärtäväni – pois se minusta, mutta STI:llä on ollut suuri merkitys opettelussa. STI:n luennot ovat aina taatusti antaneet kristillistä näkökulmaa vaikeisiin asioihin. Henkilökunnalla on aina ollut sopivasti aikaa kuunnella ja opastaa hankalissakin asioissa. STI:n tiloissa olen tutustunut myös moniin matkalla rakkaiksi tullessiin ystäviin, joita opiskellessa todella tarvitsee. Edistyneemmiltä opiskelijoilta on saanut hyviä neuvoja välttää opiskelun sudenkuoppia, ja kahvitauolla on jaettu yhteistä iloa ja tuskaa. Vaikka siis opintojen aloittaminen uudelleen ei ollut helppoa, on opiskelu STI:n tukemana ollut todellista Jumalan lahjaa. Sitä kautta on ollut myös kasvattavaa huomata, miten Kristus on kantanut kaikki vuodet ja antanut juuri niitä eväitä, jotka minulta on puuttunut.

Mutta mikä on tilanne nyt? Onko meissä uskovissa vielä ytyä? Valitettavasti – ja onneksi – ainoa yty, joka meissä voi ollakaan, on yksin Jeesuksen. Siksi olen sitä mieltä, että me opiskelijat tarvitsemme sitä tukea, jota STI:n kaltainen laitos voi metodisen ateismin keskellä luovivalle teologille tarjota, että voimme viimein todeta: loppuunsaatettu Kristuksessa.

Markus Mäkinen-Taina teol.yo

Seurakuntayhteys on fuksin henkireikä

Ensimmäistä vuottaan tiedekunnassa opiskelevan Marko Turusen kiinnostus teologiaa kohtaan heräsi Kansanlähetysoiston raamattulinjalla vietetyn vuoden aikana.

Essi Tuomala

Se oli elämäni paras vuosi, aivan erinomainen, Marko Turunen hehkuttaa.

- Ensimmäistä kertaa elämässäni minulla oli tosi paljon uskovia ystäviä ympärilläni, Turunen muistelee.

Ennen raamattulinjalle hakeutumista Marko Turunen suoritti asepalveluksen. Armeijan harmaat kutsuivat heti Turusen perheen palattua lopullisesti lähetystyöstä Saksasta.

- Heitettiin suoraan kylmään veteen, mies kuvailee armeija-aikaansa hymyssä suin.

Suomessa syntynyt, mutta jo muutama kuukauden ikäisenä vanhempiensa mukana Saksaan muuttanut Turunen kävi kotimaassaan lähinnä kesälomilla ja muutamina jouluna. Vanhempien kausilomien välissä Turuset asuivat Suomessa yhteensä kahden vuoden ajan.

- Kyllä se Suomeen paluu oli melkoinen kulttuurishokki, Marko Turunen kuvailee.

- Kesti pari vuotta tottua uuteen kotimaahan.

Kaikki alkoi kasteesta

Hengelliset asiat ovat olleet Marko Turuselle lapsesta asti selviä, mistä on kiittäminen kristillistä kotia.

- On ollut todella suuri siunaus, että olen saanut kasvaa kristityssä perheessä. Minut on kastettu lapsena, ja olen saanut sen jälkeen opetusta, Marko Turunen toteaa viitaten kaste- ja lähetyskäskyyn.

- Olen ollut uskossa kasteesta lähtien, hän pamauttaa luterilaisen varmasti.

Luterilaisen uskon aarteet kirkastuivat Turuselle paitsi Ryttylässä opiskelun myötä myös Kansanlähetysoiston kansainvälisyyslinjan Istanbulissa vietetyn ulkomaanjakson aikana.

- Viisi kuukautta Istanbulissa vahvistivat jo Ryttylässä herännyttä kutsua lähteä opiskelemaan teologiaa. Oli hienoa nähdä terve luterilainen seurakunta, Turunen muistelee.

Helsinkiin asettumisen jälkeen Marko Turunen onkin löytänyt paikkansa Suomen Luterilaisen Evankeliumiyhdistyksen (Sley) Pyhän sydämen kappeliseurakunnan jumalanpalveluksista.

- Kaveripiirilläni on myös raamattupii-

ri, mutta kyllä jumalanpalvelusyhteisö on kaikista tärkein, Marko Turunen miettii.

Turunen osaa arvostaa löytämänsä jumalanpalvelusseurakuntaa, koska tietää, mitä on elää ilman.

- Saksassa minulla ei koskaan ollut kunnollista seurakuntayhteyttä. Uskovat ympärilläni olivat omat vanhemmat ja sisarukset sekä muut lähetit perheineen. Paikkaliseurakunnassa en juurikaan käynyt.

- Saksalainen kristillisyyden suomalaisesta pidemmällä liberalisaatiossa, tosin tämä vaihtelee paikkakunnittain, Turunen arvioi.

- Mielestäni Saksan kristillisyyden lähinnä varoittava esimerkki, Turunen vastaa pahoitellen kysymykseen, missä Suomen kirkon tulisi ottaa oppia saksalaisesta sisarkirkostaan.

Paimenvirka horisontissa

Marko Turunen myöntää kursailematta, että hän hakeutui teologiseen tiedekuntaan tähtäimenään paimenvirka.

- Yksi varteenotettava vaihtoehto olisi toteuttaa paimenen kutsumusta lähetystyössä, Turunen pohtii.

Turuselle tiedekunnan klassisesta kristinuskosta etäänäytynyt opetus ei tullut järkytyksenä.

- Tiesin sen jo etukäteen ja osasin valmistautua siihen.

Hän on kiitollinen STI:ltä saamastaan toisenlaisesta näkökulmasta.

- STI:n parasta antia ovat laadukkaat luennot. Olen erityisesti nauttinut Esko Murrin luterilaista teologiaa ja Ilmestyskirjaa käsittelevistä luentosarjoista. Myös Eskolan fuksifoorumilla on pohdittu tärkeitä kysymyksiä, hän luettelee.

Pääaineen lukkoonlyöminen ei ole fuksivuonna vielä akuuttia. Tällä hetkel-

Kuva: Tomas Garaisi

lä eniten kiinnostaa dogmatiikka, vaikei muitakaan vaihtoehtoja ole suljettu pois.

- Erityisesti minua kiinnostaa oppi seurakunnasta ja sen soveltaminen käytäntöön, muotoilee seurakuntayhteyttä arvostava teologinalku.

Turunen toivoo saavansa opintojen aikana kokemusta myös käytännön seurakuntatyöstä.

- Olen hakenut kesäteologiksi seurakuntiin. Leiriavustajana toimimista olisi mukava opetella.

Marko Turusella on selvät suunnitelmat opintojen etenemisestä suosituskaulun mukaisesti.

- Viidessä vuodessa olisi tarkoitus valmistua.

- Olen koleerinen tyyppi. Minulle se sopii, hän virnistää.

Tulossa keväällä: IUSTITIA 27

METODIN JÄLKEEN

– esseitä Raamatun lukutavoista

Timo Eskola

STI:n tutkija Timo Eskola käsittelee esseissään historiallis-kriittisen tutkimuksen perusteita ja metodin puutteita. Ensimmäisissä esseissä tarkastellaan menetelmien syntyvaiheita ja lähestymistapojen tieteenfilosofisia ongelmia. Sen jälkeen pohdinnan kohteena on kielellinen käänne ja sen merkitys raamatuntutkimuksen metodille. Kokoelman pääteos on ajatus, että perinteinen 1900-luvun tapa ymmärtää metodi perustuu positivismiin ajan tieteeskoon. Nykyään koko tieteenfilosofinen perustus on muuttunut. Siksi raamatuntutkimuksessa on avoimesti pohdittava, mitä tehdä, kun historismi on kuollut. Mitä metodin jälkeen?

STI on saanut uuden verkkopalvelimen

www.sti.fi

Uudet sähköpostiosoitteet ovat @sti.fi-päätteisiä.

Vanhatkin teolinst.fi-päätteiset osoitteet toimivat toistaiseksi.

STI:n kotisivuja myös uusitaan parhaillaan. STI:n sivuilta löytyvät mm. kaikki Kulmakivet, loppuunmyytyjä lustitioita kokonaisuudessaan ja paljon STI:ssä pidettyjä luentoja. Myös STI:n kirjastosta voi etsiä kirjoja kotisivun haun kautta.

PAHA PAPPI -sarjakuva palaa taas seuraaviin Kulmakiviin.

VIERAILUT

Henrik Perret

18.–19.2. Turenki, Janakkala
Raamatun punainen lanka

25.2. Helsinki, SLEY,
nuorten aikuisten ilta

25.–26.3. Simpele
Raamatun punainen lanka

1.–2.4. Kalajoen Kristillinen Opisto
Raamatun punainen lanka

4.4. H:fors, Studentmissionen

15.4. Helsinki, SLEY, kertsu

Timo Eskola

23.2. Riihimäen seurakunta

25.2. Raamattuopisto, Kauniainen

13.3. Hämeenlinna, Kansanlähetys

Jokaisen Kulmakiven saajan henkilökohtainen

VIITENUMERO

löytyy takasivun osoitetarran oikeasta kulmasta.

SUOMEN TEOLOGINEN INSTITUUTTI

Osoite

Kaisaniemenkatu 13 A 4. kerros
00100 Helsinki

Puhelin

09 668 9550

Faksi

09 6689 5555

Sähköpostit

sti@sti.fi
etunimi.sukunimi@sti.fi

Kotisivu

www.sti.fi

Pankkitili

Sampo 800011-564245

Työntekijät

pääsihteeri Henrik Perret (gsm 040 172 3838)
tutkija Timo Eskola (koti 019 722 702)
sihteeri Kirsi Sell (koti 09 505 1796)

Aukiolo: lukukausien aikana klo 9–19

Taitto

Kirsi Sell

Painopaikka Kirjapaino Hermes Oy

Teologinen tutkimus- ja koulutuskeskus.
Seurakuntavierailuja, luentotoimintaa, kirjasto ja lukusali.

Talous vapaaehtoisen kannatuksen varassa.
Vuositukijäsenmaksu 35 euroa (opiskelijat 10 euroa, yhteisöt 100 euroa). Ottaa vastaan kirjalahjoituksia, avustuksia ja testamentteja.

Julkaisee IUSTITIA-nimistä teologista aikakausi-kirjaa. Tiedotuslehti KULMAKIVI lähetetään jokaiselle tukijäsenelle kuusi kertaa vuodessa.

Hallituksen puheenjohtaja
toiminnanjohtaja Timo Junkkaala

Jäsenjärjestöt

Ev.-lut. Lähetysyhdistys Kylväjä
Länsi-Suomen Rukoilevaisten Yhdistys
Suomen Ev.lut. Opiskelija- ja Koululaislähetys
Radiolähetysjärjestö Sanansaattajat
Suomen Ev.lut. Kansanlähetys
Suomen Luterilainen Evankeliumiyhdistys
Suomen Raamattuopisto
Svenska Lutherska Evangeliföreningen i Finland

SUOMEN TEOLOGINEN
INSTITUUTTI

Kaisaniemenkatu 13 A
00100 HELSINKI

* . D022 *

*Olette kuulleet sanottavan:
"Teiltä puuttuu pelisilmää."
Mutta Raamattu sanoo:
"Jolla on korvat, se kuulkoon,
mitä Henki sanoo seurakunnille."*